

[Arbejds- og Socialministeren.]

Realiteten betragtes som en Forlængelse af den gældende Lov.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget som vedtaget i det andet høje Ting til dette høje Tings velvillige og meget hurtige Behandling.

Josef Andersson: Det foreliggende Lovforslag om midlertidig Fordeling og Regulering af Arbejde kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale til Vedtagelse. De ekstraordinære Forhold, som foranledigede Arbejdsfordelingslovens Gennemførelse i 1940, er jo stadig til Stede.

Under Behandlingen af Forslaget om Fornyelse af Loven om Fordeling og Regulering af Arbejde i det høje Folketing blev der fremsat adskillige kritiske Bemærkninger om visse Enkeltheder i Loven, særlig om Lønskatten, men alle var enige om, at Loven under de nuværende vanskelige Forhold ikke kan undværes. Selv om Arbejdet ikke overalt er blevet fordelt i den Udstrækning, som det kunde have været ønskeligt, kan det ikke bestrides, at den gennemførte Arbejdsfordeling har været af stor Betydning.

Da Loven af 30. Maj 1940 om midlertidig Fordeling og Regulering af Arbejde vedtoges for at imødegaa den stigende Arbejdsløshed, var vel nok de fleste klar over, at vi stod over for et meget vanskeligt Problem og et Problem af meget indgribende Karakter. En Nedsættelse af Arbejdstiden for de fuldt beskæftigede, ikke blot uden Kompensation, men med en yderligere Forringelse gennem Lønkat, giver naturligvis ikke forøget Beskæftigelse. Arbejdsfordelingen kan derfor kun være en Foranstaltning af rent midlertidig Beskaffenhed, en Nødhjælp i en erhvervsmæssig og økonomisk vanskelig Situation.

I en saadan Situation gælder det om ved fælles Hjælp at klare Vanskelighederne, og at alle er med til at bære Byrderne. Ved Arbejdsløshed, Arbejdsfordeling, Prisstigning, Lønstop og Lønkat er den tungeste Ende af Tidens Byrder lagt over paa Arbejdernes Skuldre. Naar Arbejdsfordelingen, der er frivillig, alligevel har faaet det Omfang, som Tilfældet er, naar 30 000 Arbejdere gennem Fordeling af det forhaandenstående Arbejde er blevet holdt i Ar-

bejde, er det et Vidnesbyrd om en stærk Kammeratskabs- og Solidaritetsfølelse og samfundsmæssig Forstaaelse blandt Arbejderne. Omend det ikke er med nogen særlig Begejstring, at Arbejderne ser deres i Forvejen gennem Prisstigning og Lønstop nedskaarne Leveniveau yderligere forringet gennem Arbejdsfordeling, er de alligevel gaaet med dertil, for at saa mange som muligt kunde holdes i Arbejde.

Naar Loven om Arbejdsfordeling imidlertid ikke er særlig populær, skyldes det sikkert, som det er blevet sagt under Lovforslagets Behandling i det høje Folketing, den særlige Beskatningsform, som er knyttet til denne Lov i Form af en Lønkat, der kun rammer en enkelt Gruppe af Borgere. Denne Form for Beskatning er langt fra ideel eller retfærdig. Det kan jo ikke være retfærdigt, at Arbejdere og Funktionærer skal betale Skat af deres Løn, naar Principalerne og andre Samfundsborgere med langt højere Indtægter er fritaget for en saadan Skat.

Efter den Kritik, der fra alle Sider er kommet til Orde mod Lønskatten, har sikkert mange ventet, at den helt var bortfaldet. Det lykkedes dog ikke i denne Omgang, men under Behandlingen af Lovforslaget i det høje Folketing er Lønskatten blevet betydeligt nedsat, og de Arbejdere, der kommer ind under Arbejdsfordeling, bliver fritaget for at betale Lønkat, hvilket særlig maa paaskønnes.

De andre Ændringer i Lovforslaget, den udvidede Bemyndigelse til Arbejdsfordelingsnævnet og Adgangen til at forhøje Dagpengesatserne for Medlemmer af de Arbejdsløshedskasser, hvor der betales for 7 Dage om Ugen, maa ogsaa hilses med Tilfredshed.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, saaledes som det foreligger vedtaget af det andet høje Ting, til velvillig Behandling og Vedtagelse i dette høje Ting.

Stensballe: Under de Forhold, hvorunder Erhvervslivet arbejder, hvor Vanskelighederne ved Fremskaffelse af Raavarer og Halvfabrikata bliver stedse større, og hvor derfor Beskæftigelsen faar større og større Vanskeligheder, mener vi fra mit Partis Side, at vi maa medvirke til Fort-